

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

N:o 5

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

37 årg.

Den 1 Febr.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

1920

Hövitsmannens tro.

Matt. 8: 5—13.

en hövitsman, som omtalas i vår text, hade kommit ifrån Rom till staden Kapernaum i Judalandet och var där befälhavare för de romerska trupper, som hade att upprätthålla ordningen i staden och dess omnejd. Det dröjde inte länge, förrän han drogs med till den judiska gudstjänsten såväl i Jerusalems tempel som i Kapernaums synagogor. Och därigenom lärde han känna och älska den levande Guden, på samma gång han släppte tron på Roms avgudar.

Men den som älskar Gud, han älskar också hans folk. Så gick det nu också med denne hövitsman — han lärde sig älska judafolket, som berömde sig av att vara Guds folk. Och denna sin kärlek lade han i dagen, då han lät uppföra en stor, vacker och rymlig synagoga i Kapernaum och skänkte den åt judarna.

Men nu hade sjukdom och nöd kommit in i hans hem. Han hade en trotjänare, som säkerligen följt honom från Rom till Kapernaum, och som nog i likhet med sin husbonde övergått till tron på Herren i himmelen. Nu låg han nedbruten i en svår sjukdom och led mycket. Men denne präktige tjänare fick inte ligga och dö i det främmande landet, han måste räddas. Och hans husbonde, som älskade honom innerligt, måste själv ut för att skaffa honom hjälp.

Han hade hört så mycket stort och gott om mästaren från Nasaret,

och han hade redan börjat fatta tro och tillit till honom. Därför går han till Jesus och klagar för honom sin nöd och säger: "Herre, min tjänare ligger därhemma lam och lider svårt."

"Skall då jag komma och bota honom?" frågade Jesus. I hövitsmannens svar på denna Jesu fråga möter oss den mest ödmjuka och fasta tro på Jesu makt att hjälpa, då han säger: "Jag är icke värdig, att du går in under mitt tak, men säg allenast ett ord, så blir min tjänare frisk."

Hövitsmannen hade en stor hjälp till tro på Jesus i sitt eget förhållande till sina soldater och tjänare, vilka alltid lydde hans minsta vink. Denna hövitsmannens tro griper och förvånar Jesus på det allra högsta, varför han vänder sig till de kringstående och säger: "Sannerligen säger jag eder, i Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro."

Och nu får hövitsmannen av Jesus ett ord till styrka för sin tro under

vaodringen mot hemmet. Jesus säger: "Gå, och såsom du tror så ske dig!"

Med lätta steg går hövitsmannen hemåt. Och när han kommit hem, får han se, att det skett just så som Jesus hade sagt: tjänaren hade blivit frisk.

När sjukdom och nöd kommer över oss, då kan det vara gott att få vända sig till en jordisk läkare. Ofta kunna de hjälpa, men deras makt är dock mycket begränsad. Må vi därför icke förgäta att vända oss till den store läkaren, Herren Jesus Kristus. Hans makt är obegränsad, han kan göra allt vad han vill, och han vill och han kan hjälpa oss.

Av hövitsmannens tjänare kunna Sverges gossar och flickor lära sig att bli trogna i sitt arbete och sin tjänst, vare sig i hemmet eller bland främmande, bli sådana tjänare, som känna ansvar i sitt arbete och sin tjänst. Då vinna de förtroende och bli liksom han älskade och äktade av sina husbönder. *J. B. Gauffin.*

Fred.

(Forts.)

Det var en mörk, stormig natt. I två sammanhängande rum en trappa upp bodde sommargästerna. Ragna och Addie i det ena, gossarna i det andra. Alla sovo.

Då vaknade Frank och Addie av rop och skrik — av matklockans klämtning och tramp av många fötter. —

Förfäradе slogo de upp sina svarta ögon och sågo ett eldsken lysa upp väggarna i rummet, och rök och gnistor över träden i trädgården. Frank rusade in i rummet till Addie, och bågge två skrek — ett obenärskat skrik, som väckte dem som ännu sovo.

Förskräckt reste Ragna sig upp i sängen. Hon såg det röda skenet — och mitt i skenet två vita gestalter på knä — med armarna hårt slutna om varandra.

"Krig" — hörde hon dem snyfta. "O, hilf uns Gott! Wir sterben — — ah, Vater, Mutter, wir sind ganz allein!"

Farbror Karl kom upp, men han måste genast bort igen — till hjälp med allt folket på gården.

Ja, om icke farbror Karl haft bråkstakarna den natten!

Ragna tröstade på tyska och på norska med en innerlighet, som fick de små tyska vännerna att sluta sig till henne

som till en mor — henne, som de voro så långt borta ifrån.

"Nej, weine nicht", tröstade hon, "kom ihåg, att det är fred! Es kommt nicht mera krig! Det är ju bara Vang, som brinner. Snart kommer nog farbror Karl zurück."

Det tog tid att lugna dem. När elden blossade upp och gnistor föllo ned i trädgården, skreko de stackars barnen åter av förskräckelse.

"Kom", sade Ludvig, "so gehen wir hinaus. Tag kläderna på er, es ist nicht farlig. Ihr sollt nicht sterben."

Modiga, eniga, kärleksfulla voro bråkstackarna i denna gripande stund.

"Weine nicht, weine nicht", sade de alla tre och hjälpte dem kläda sig. Sedan tog de dem i handen och gick ned. Emil och Ludvig sprang ut på vägen — de ville se det hemska skådespelet på närmare håll. Men Ragna fann en plats åt sig och Frank och Addie vid grinden under den stora lönnen. Där sutto de hand i hand och sågo den flammande elden från den brinnande gården — lågor, omgivna av vältrande rök, medan gnistor flögo som eldregn mot himmelen.

De sutto kvar, till dess det hemska skenet slocknat, till dess dagens klara ljus gav nytt mod och nytt hopp. Es war nicht krig! De voro i fredens land.

När solen rann upp, kom folket tillbaka. De förde med sig nya gäster till farbror Karls gästfria gård. Husvillan, förskräckta människor bänkades omkring ett väldigt bord och försågos med doftande kaffe, och husvillan, förskräckta husdjur sattes in i stall och ladugård. Farbror Karl hade icke ett ögonblick ledigt. "Det är bra, det är bra", sade han bara. Han såg, vad hans

bråkstackar gjorde — — han såg, att han kunde vara trygg för de två främlingarna.

I dagarna som följde, såg han ock, att det var icke en stund av strid mellan de tre norske. Brandnatten tillsammans med Frank och Addie hade lärt dem, att syskon behöva varandra i farans stund och att de måste hålla av varandra — på samma sätt som de två främlingarna. —

Innan ferierna voro till ända, fick gården besök från staden — av mor och tant Hanna. De hade nog fått en vink om sakernas ställning. Nu kommo de och blevo ögonvittnen.

Fem strålande, bruna ansikten mötte dem vid stationen. Ingen träta för-mörkade samvarons glädje och trevnad, ingen självvisk ton fick övermakten. Så sköna dagar hade mor och tant Hanna aldrig haft förr — tillsammans med sina bråkstackar.

Det var intet tvivel längre — det stora hade skett. Barnen hade lärt, att *freden* är någonting dyrbart, som man måste värna om — i stort som smått.

Sista delen av sommaren tillbragte Frank och Addie i staden hos sina norske kamrater. Gossarna och Ragna visade dem med solthet omkring i Norges huvudstad.

Sedan reste de hem, klädda i varsin matrosdräkt och med mycket gott i kappsäcken — men okunniga om vad de själva uträttat.

Säkert blir det icke sista gången de varit i Norge. Om de få lov av sin Vater und Mutter, så bli de nog bjudna att komma dit igen.

Från *Magne*.

— — —

ÖRNARNAS ÖVERFALL.

ETT KONSTSTYCKE.

Örnarnas överfall.

Med teckning.

 imman hade höjt sig över fjällvärlden, och solen strödde sitt guld över sjöar och myrar, himlen speglade sitt blå i de spillda vattnen. Det bredde sig en stämning av stillhet och frid över den vackra fjällvärlden, svanarna hade lyft och stigit till en anseelig höjd, och deras stora, vita vingar glänste som silver mot luftens mjuka blåhet.

Men däruppe på fjälltopparna hade örnarna vaknat och börjat speja efter rov. När de sågo de vackra svanarna, började rovdjursblodet sjuda och bränna i dem, de spände sina klor och skakade de krokiga näbbarna, hela deras varelse var idel rovlust.

Och nu börjar jakten. Örnarna anfalla svanarna uppe i luften och nere på marken i deras bon och anställa ett fruktansvärt blodbad. Det blir död och undergång för många av de vackra, fridsamma fåglarna.

Så blev den vackra morgonidyllen bruten, såsom ju ofta händer, att på en solig morgon kan följa en stormfylld dag.

Men svanarna, som undgått rovfågelnas näbbar och klor, flydde till vänligare nejder långt från örnarnas hem.

Så böra också vi fly det onda i denna världen.
J. B. Gauffin.

Ett konststycke.

"Kan du göra som jag?
Titta bara ett tag!
Nu så träder jag här,
och sen fäster jag där,
och så lindar jag hit,
och sen flyttar jag dit!
Det är inte så lätt
göra't riktigt och rätt!"

Kan du hjälpa mig nu?
Tag i här, kärä du,
och lyft av! Ha vi tur,
få vi annan figur,
än vi hade förut!
Ja, du kan nog till slut,
om du riktigt dig lär
och finurlig sen är!"

Sven beundrar sin vän
och försöker igen,
och visst lär hon till slut
hela konststycket ut,
och de träda och dra,
mycket roligt de ha,
och de duktiga bli
båda två, kära ni!

Nästa gång är det Sven,
som kan lära sin vän
någon sorts rolighet,
som hon förr inte vel,
något nytt litet knep,
som hon inte begrep,
gäta, lek, "trolleri",
eller vad det kan bli.

Om man bara drar jämt
båd' i allvar och skämt,
kan så roligt man ha
och så trevligt och bra!
Och att "endräkten när,
medan tvedräkten lär"
gäller, kan man förstå,
både stora och små!

ELLA

Valla söndagsskola.

Valla är en plats i norra delen av By socken i Dalarna. Den ligger vid Byvalla station på norra stambanan. Förr i världen var här masugn och sågverk, men nu är all bruksrörelse nedlagd.

Förra året började vi hålla söndagsskola här, och nu ville vi på detta sätt

besöka våra kamrater, som också läsa Barnvännen. Vi ha redan haft både sommar- och julfäst, och vi voro mycket glada åt dem. Vi vilja gärna fortsätta att gå flitigt i söndagsskolan och läsa om Jesus, barnens bäste vän. Han är med och välsignar oss.

Ragnar Blomgren.

En julgåva.

Erik var djupt bedrövad. Tänk, det var bara tre dagar till jul och han hade inte mer än 37 öre att köpa julklappar för! Vad han annars hade haft, hade gått till ett par nya skor. De voro oförskämt dyra, men han hade då betalt

dem själv. Han var springgosse hos en grosshandlare, och där hände det nästan aldrig att han fick drickspengar — han skulle ju alltid bara avlämna saker till andra handlande. Han förtjänade visserligen tre kronor i veckan och skulle vara på lagret bara från kl. två till kl. sex,

men de slantarna skulle mor ha. Hon, den fattiga änkan, kunde inte undvaram dem, ty hon hade mycket små inkomster. Hon sydde skjortor till ett linnemågasin.

Och han, som hade lovat sin stackars sjuka syster Märta en fin docka till julklapp! Huru skulle han kunna hålla detta löfte? Huru skulle han för sina fattiga 37 öre kunna få en fin docka?

Han såg för sig sin syster, som låg där hemma i sängen, blek och mager. Hela hösten hade han berättat för henne om den stora, fina dockan, som han skulle ge henne. Och så beskrev han den prydligt klädda dockan, som han ofta hade sett i ett butiksfönster, han beskrev den, så att systemens ögon lyst av förväntansfull glädje och hennes bleka kinder hade färgats av en lätt rodnad. Han måste berätta långa historier om huru de båda skulle göra långa promenader i stadens parker med det vackra dockbarnet, som de redan givit det ståtliga namnet Eleonora. Och varje gång var slutet på historien Märtas lyckliga suck: "Ack, om det snart vore jul!"

Och nu var det alldeles nära jul. I dag var det den 21 december.

Han gick den vanliga vägen från skolan för att titta på Eleonora, syster Mär-

tas docka. I dag måste han gå in och fråga, vad den kostade.

Fyra kronor och femtio öre! Fyra kronor och femtio öre! Det svindlade för hans ögon. En och en halv veckas lön! Ack, om han aldrig berättat för Märta om den dockan!

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text? Veckan den 2—8 februari.

- M. 2. Matt. 9: 27—31. De lidande söka Jesus.
T. 3. v. 27. Deras nöd och bön om hjälp.
O. 4. v. 28. En prövande fråga.
T. 5. v. 29. Jesus hjälper.
F. 6. v. 30—31. Förbud och olydnad.
L. 7. v. 32. En besatt och dövtstum föres till Jesus.
S. 8. v. 33. Han botar även honom.

Söndagsskottext för den 8 Februari.

Sexagesima.

De lidande söka Jesus.
Matt. 9: 27—31.

Minnesvers: Jes. 29: 18 b. De blindas ögon skola se och vara fria ifrån dunkel och mörker.

BARNAVÄNNEN 1920.

Trettiosjunde årgången.

432 sidor, omkring 150 illustrationer.

Redigeras av Anna och J. B. Gauffin under medverkan av flera barnavänner.

Innehåller en kort betraktelse över söndagsskolans texter, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärlden, från våra missionsfält, från naturens värld, geografiska uppsatser, biografier, hälsningar från söndagsskolor o. s. v.

Illustreras med fina, nya klichéer.

Kostar - - å postkontoren 2 kr., från Missionsförbundets exp. 1: 50 exemplaret, då minst 10 ex. rekvireras under en adress.

Gratis - - följer söndagsskolans textbok för 1920 samt ett sextonsidigt sommar- och ett julnummer i färgtryck.

Vinsten - - tillfaller Svenska Missionsförbundets mission.

Beställes - - hos Svenska Missionsförbundets expedition, Stockholm.

Allt - - - som rör tidningens innehåll, hälsning från söndagsskolorna med fotografier, manuskript, svar å prisuppgifterna m. m., sändes direkt till Redaktionen av Barnavännen, Uppsala.

Uppsala i Januari 1920.

Redaktionen.